
BOLDOG ZOLTÁN

tanár

Feleségem története

A feleségem azt szerette benne, hogy sohasem a tudós lépett be a tanszéki irodába, amikor a Tanár Úr érkezett meg, hanem a régen látott ismerős, akire rábízhatja a gondolatait, a jókedvét, de akár a félelmeit is. Soha nem mulasztotta el megkérdezni, mi van vele és a családdal, hogy ment a KRESZ vizsga, ki vigyáz éppen a beteg gyerekre, vagy miért van éppen kisírva a szeme. A Tanár Úr szívesen meghallgatta, hiszen az ember – főként, ha magyar – szeret panaszkodni, és elvégre kinek is öntse ki a szívét, mint a sok lehetséges világot bejárt Tanár Úrnak.

Ehhez társult még, hogy a Tanár Úr ritkán érkezett üres kézzel, mert ő az emberben is az olvasót látta, az olvasóban pedig felfedezte az ízlést és a megfelelő hangulatot, aki ez alapján kapta a könyveket. Így került a feleségemhez Etgar Keret *Hét bő esztendője*, ami az egymást érő gyerekbetegségek okozta negatív hullámból (Be)köszöntő ajánlóegyik napról a másikra visszarántotta őt. Egyik este a holtfáradt, energiája határán lévő feleségem sok-sok hónap vagy talán néhány év kihagyás után visszavonhatatlanul elkezdte falni a könyveket, és ez az éhsége máig tart. Ha Izraelben a bombatámadások közepette ilyen humorral lehet beszélni a gyereknevelésről, akkor talán nincs minden veszve. Talán ilyesmit üzent neki ez a novelláskötet, ami aztán elvezette az újabb és újabb olvasmányokhoz. Akkor jöttem rá, hogy a Tanár Úr lett a feleségem irodalomterapeutája, habár abban az időben talán ezt a szót éppen csak kezdték ízlelgetni Nyugat-Európában.

De a Tanár Úr kezdte el biztatni arra is a feleségemet, hogy írjon, mert nagyon szép nyelvet talált annak a női hangnak, ami benne bujkált, és novellává szeretett volna szelídülni. Akkor és úgy dicsérte a feleségemet, amikor és ahogy éppen legnagyobb szüksége volt rá, és nem a Szerkesztő, nem is a Tanár szólt akkor belőle, hanem az Olvasó. Mert a Tanár Úr észrevétlenül a feleségem legértőbb, leghűségesebb olvasójává vált, és próbálta őt vezetni azon az úton, ahol korábban százakat, talán ezreket vezetett.

Aztán ezek a beszélgetések hétről hétre folytatódtak, akár egy tárcasorozat valami huszadik század eleji lapban. A feleségem egyre magabiztosabb lett, és az esti nevetése nappali derűvé változott, könnyedebben vette az élet nehézségeit, szóval az irodalomterápiás ülések kezdték meghozni a gyümölcsüket.

Amikor egy nyári délutánon a szegedi John Bull Pub teraszán interjút készítettem a Tanár Úrral, az első kérdése az volt, hogy van a feleségem és a családunk. Addig nem kezdhettük el a beszélgetés szakmai részét, amíg nem volt biztos abban, hogy mindent megtudott, amit szeretett volna, amíg meg nem győződött feleségem jóllétéről. Akkor hirtelen magam előtt láttam a generációkat, akiknek a Tanár Úr kezükbe adta a megfelelő könyvet, akiktől szerényen, mégis megismételhetetlen figyelemmel érdeklődött hogylétükről, akiket gyógyított a szavaival akkor is, ha lehallgatókészüléken keresztül lopták a mondatait. Akiknek szintén azt mondta egy beszélgetés közben, hogy ezt még elmesélem, de ne írja meg. Így aztán ezekben a meg nem írt, hetente folytatódó történetekben rejtőzik a múlt, egykori folyosókon, kávézóknak, tanszéki irodákban és számos más helyén a világnak, ahová a Tanár Úr bejáratos volt. Ott, azon a szegedi teraszon értettem meg, mit is jelent a Tanár Úr figyelme, mennyire híján vagyunk ma mindennek, habár ennél több lehetőségünk sosem volt arra, hogy figyeljük és elérjük egymást.

A Tanár Úr gondoskodása mégis akkor ért a csúcsára, amikor egyik héten úgy nyitott be a tanszéki irodába, hogy rögtön lefagyott arcáról a mosoly, annak helyét az aggodalom vette át. Feleségem ugyanis a kiselejtezett eszközök között dolgozott, az egykori monitorok és nyomtatók, egerek és billentyűzetek halmán (mondhatni a Lényegtelen Dolgok Halmán) túl. De hát ezek veszélyesek, így nem dolgozhat tovább! – szólította meg feleségemet a Tanár Úr, és amikor gyerekeim anyja, a tanszék kedves ügyintézője csak legyintett erre, ő nem hagyta annyiban. Ha kell, ő elmegy a tanszékvezetőhöz, a dékánhoz, a rektorhoz, de ez így nem maradhat, jelentette ki, és hosszasan beszélt a feleségemnek arról, mit olvasott az elhasznált informatikai eszközök veszélyeiről, azok hatásáról az emberi szervezetre.

Néhány hét leforgása alatt aztán eltűnt az elmúlt évtizedek hordaléka az irodából, és helyre állt a világ rendje. A beszélgetések még folytatódtak éveken keresztül, amíg aztán feleségem új kihívások felé nem indult. De ez az Etgar Keret-könyv és azok a tanszéki félórak sokat jelentettek neki és rajta keresztül nekem is. Azóta igyekszünk mi is jó Iliákként élni a világban, hónunk alatt egy-egy könyvvel, fejünkben egy-egy jókor feltett kérdéssel, hogy mások történetei hasonlóképpen íródjanak tovább.